

01

We meet by fate

การพบกันของเรา มันคือพรหมลิขิต

ฝนตก Wifi ช้าเป็นเต่า ไม่นึกหนาเท่าไฟดับ

ขนมไม่รู้เลยว่าการมาอาศัยหอของเพื่อนชั่วคราวเพื่อปั่นโปรเจกต์สุดโหด เป็นความโชคดีหรือโชคร้ายกันแน่ เกือบสองวันกับกองขยะในห้องก็เกินทน แล้ว ยังมีอินเทอร์เน็ตที่เพิ่งมาติดๆ ดับๆ เอาตอนนี้อีก

แสงจากจอแล็ปท็อปสว่างจ้า ส่องทั่วทั้งใบหน้าของขนมจนรู้สึกร้อน และแสบตา ในห้องสี่เหลี่ยมจัตุรัสตอนนี้มืดสนิท ต้องขอบคุณแสงไฟจาก อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์นี่เลยนะ ที่ทำให้เห็นดวงตาขาวๆ ของเพื่อนอีกสองชีวิต ซึ่งกำลังนั่งกอดเข้าทำงานอยู่ข้างๆ แล็ปท็อปเครื่องเดียวของขนม

"จะไปไหนวะหนม"

เขาลุกขึ้นหยิบร่ม คว่ำกระเป๋าเงิน ทำท่าจะออกจากห้องแต่กลับถูกเพชร เรียกไว้ชะง่อน

"ไปร้านเกมอะ"

"งานก็ยังไม่เสร็จ มึงยังมีอารมณ์เล่นเกมอีกไง?" ตอนนั้นเพชร แทบไพลงนอนบนพื้น ส่วนขนมก็เพื่อนอีกคนของขนมนะ สลบลคาเตียงไปแล้ว

ขนมฉีกยิ้มแป้น เอื้อมมือตบไหล่เพชรแรงๆ

"เหลือแค่งานตัดต่อจิปๆ เอง เพชรทำได้อยู่แล้ว"

King Storm : ขนม

King Storm : ออนได้แล้วหรือ

King Storm : มาหาที่ศาลาน้ำมนต์ด้วย มีเรื่องจะคุยอะ

หลังจากไม่ได้ล็อกอินเข้าเกมออนไลน์นานถึงสามสัปดาห์ พอล็อกอินเข้ามาข้อความของพายุ หัวหน้ากิลด์เลเวล 147 ก็ตั้งขึ้นบนหน้าจอ

ขนมขมวดคิ้ว แต่ยังไม่คลิกเมาส์ไปที่เซิร์ฟเวอร์ศาลาน้ำมนต์ตามที่ถูกเชิญหรือก เขาขอเวลาเก็บรางวัลที่ระบบให้ก่อนก็แล้วกัน

ระหว่างที่กำลังเฝ้ามองกับสิ่งที่ระบบมอบให้ ทองเอย เพชรเอย คำล็อกอินเอย ขนมก็หยิบเสือกันหนาวขึ้นมาคลุมไหล่ลวกๆ

แอรี่ในร้านเกมเย็นชะมัด

King Storm : เร็วดีขนม ยังอยู่เปล่าเนี่ย

ข้อความแจ้งเตือนอีกครั้ง ขนมเบะปากใส่หน้าจ่อ ถ้าไม่ติดว่าเป็นคนรักความสงบคงพิมพ์ข้อความด่ากลับไปแล้ว จะรีบอะไรกันหนา

ขนม นม เนย : ไปทำไม มีอะไรบอกในนี้เลยได้เปล่า เรายีบอะ

ขนม นม เนย : นี่แค่จะล็อกอินมาเก็บของเฉยๆ ไม่ได้ว่างเล่นนะ

King Storm : มาเถอะ

King Storm : นี่ก็รีบเหมือนกัน

หน้าต่างเชิญไปที่ศาลาน้ำมนต์ตั้งขึ้นมาอีกครั้ง ขนมถอนหายใจเฮือกใหญ่ พายุเป็นหัวหน้ากิลด์ที่ดี แต่เผด็จการไปหน่อย คนผิวขาวหน้าบึ้ง ยอมคลิกเมาส์ตอบรับคำขอร้อง หน้าจอคอมพิวเตอร์ของร้านเกมกำลังขึ้นข้อความสั้นๆ ว่า 'Loading...'

โหดไม่นาน ภาพกราฟิกที่สวยงามจริงก็ปรากฏขึ้นบนหน้าจอ ขนมเม้มปาก คนที่เล่นเกมส่วนใหญ่รวมตัวกันอยู่ที่นี้ไม่ต่ำกว่าลิบ ชุดสีแดง เงิน

ทอง เขียว ฟ้า ลายตาไปหมด

ขนมไม่ได้สนภาพบนหน้าจอเท่าไร เพราะตอนนี้เขาหนาวมากกว่า
และกำลังยกมือขึ้นป้องปาก เป่าลมใส่มือแรงๆ

King Storm : เมื่อวานกิลด์เราไปแข่งมา

King Storm : ทุกคนบริจาค EXP ให้กิลด์คนละ 500,000

โอ้โฮ บริจาคอะไรกันเยอะขนาดนี้

ขนมตาโตทันที เคาะแป้นเบาๆ รวบรวมจุดหมายจุดสามจุดในก้อนเมฆ
เหนือศีรษะของพายุปรากฏขึ้นมาเป็นข้อความ

King Storm : แต่ว่านายไม่ได้ล็อกอินเลย

King Storm : เราพยายามทักแชต ส่งจดหมายลับ แล้วก็ส่งอีเมล
ไปหานายด้วย

ขนม นม เนย : อ่า

King Storm : เราเลยคิดว่านายต้องชดเชยให้กิลด์ด้วยการบริจาค EXP
1,000,000 PK* ในนามกิลด์หนึ่งรอบ แล้วก็เติมเงินให้กิลด์ 5,000 บาทอะ

"ฮา!"

ขนมร้องเสียงลั่นพร้อมกับตืดตัวนั่งตรง ก่อนจะเม้มปากแน่นเมื่อรู้ว่า
ตัวเองไม่ได้อยู่คนเดียวในร้านเกม

นิ้วของเขาริ้วลงบนแป้นเสียงดังปังๆ ลงแรงที่ปลายนิ้วกลางเคาะปุ่ม
Enter เพื่อกดส่ง

ขนม นม เนย : เดียวๆ ทำไมมันเยอะจังอะ

* Player Kill หรือ PK หมายถึงการต่อสู้ระหว่างผู้เล่นด้วยกัน ส่วนใหญ่เพื่อความสะใจ แต่บางเกม
ก็ได้ผลประโยชน์บางอย่างหรือบางทีก็มีผลเสีย

King Storm : ก็นายไม่ลืกออินมาแข่งเองนี่นา นายทำให้กิลด์เราแพ้ซะ

ขนมว่ามันไม่ใช่แล้วละ

กิลด์นี้มีแต่คนเก่งๆ ขนมแค่เลเวล 144 แถมฝีมือยังระดับกลางๆ เคยเข้าร่วมการแข่งขันระดับกิลด์ แต่ไม่ค่อยได้โชว์ฝีมือสักเท่าไร ชาดขนมไปแค่คนเดียว มันร้ายแรงถึงขั้นพากิลด์พ่ายแพ้สงครามเลยหรอเนี่ย

King Storm : เราขอโทษด้วยนะ แต่ว่าเราปรึกษากับคนในกิลด์แล้วอะ

ขนมมองหน้าจอลางตักใจก็กระป๋องเข้าปากไปด้วย พลันต้องลุกขึ้น โลดเต้นเพราะใจก็ยังไม่หายร้อน แต่เจ้าตัวดันตักเข้าปากเต็มๆ คำ

King Storm : คนในกิลด์ก็เห็นด้วย

"พี่ผู้ๆ ขนมขอน้ำเปล่าขวดหนึ่งครับ"

ขนมตะโกนขอน้ำเปล่าจากพี่ที่เป็นเจ้าของร้านเกม แต่ดูเหมือนว่าพี่ผู้กำลังยุ่งกับลูกค้าอยู่ เลยต้องพาลปากร้อนๆ กับเท่าที่แทบก้าวไม่ออก เพราะความหนาวเดินไปหยิบน้ำในตู้ตัวเอง

King Storm : นายทำให้กิลด์เราตกอยู่ลำดับสอง ต้องชดใช้ชนะขนม

King Storm : อ้อ

King Storm : อีก็อย่าง

หน้าจอยังมีข้อความแจ้งเตือนมา แต่ขนมไม่ได้สนใจ

[[ศาลาน้ำมนต์]] King Storm : คู่ PK อาจจะโหดหน่อย

[[ศาลาน้ำมนต์]] King Storm : แต่ถ้านายไม่อยาก PK ก็เติมเงินให้กิลด์

หนึ่งหมื่นบาทละกันนะ

ขนมควักเหรียญสิบบาทในกระเป๋าแกงจ่ายค่าน้ำดื่ม อากาศข้างนอก เย็นเพราะฝนตก แอร์ในร้านก็หนาวจนนึกว่าอยู่ไซโล ยังไม่พอ น้ำเปล่า ยังแช่ตู้เย็นจนเกือบเป็นน้ำแข็งอีก

เขาเดินกลับมานั่งประจำที่ ขมวดคิ้วอีกรอบเมื่อเห็นข้อความของพายุ เต็งขึ้นบนกล่องแชตของศาลาน้ำมนต์ ซึ่งเป็นแชตสาธารณะที่คนในเซิร์ฟ ศาลาน้ำมนต์ผ่านไปผ่านมาก็สามารถเห็นได้

โอเค ขนมนยอมรับว่าพายุเป็นคนเปิดเผย ใจกว้าง และตรงไปตรงมา ถึงได้แจ้งอะไรที่สาธารณะแบบนี้ แต่มั่นคงเป็นการชู่เชิญกันเกินไปหรือเปล่า ให้บริจาคค่า EXP นะไม่เท่าไรหรือยก ทำควอสต์สักสี่ห้าครั้งขนมก็ได้ สิ่งที่บริจาคไปกลับคืนมาแล้ว แต่ PK กับเติมเงินให้กิลด์นี่...มันมากไปจริงๆ

และที่ไม่เข้าท่าก็คงเป็นคนนอกที่ไม่ได้มีส่วนร่วมกับการกิลด์ คนพวกนั้น เข้าข้างพายุ พิมพ์ข้อความโดยติดชื่อขนมไปด้วยว่าควรทำตามที่หัวหน้ากิลด์ บอก ส่วนใหญ่เป็นสาวๆ ทั้งนั้นแหละที่ออกตัวจนพายุยื่นเช็ดหน้าชูคอได้

สิ่งที่ทำให้สาวๆ หลงใหลพายุก็คงเป็นความหล่อ ขนมนก็ยอมรับนะว่า เขาหล่อ (เคยแอบเปิดรูปในโพรไฟล์ของพายุ) หน้าตาดี เรียนนานาชาติ เป็นเดือนมหา'ลัย (ขนมเคยเห็นคนอื่นพูดถึงพายุประมาณนี้)

[[ศาลาน้ำมนต์]] King Storm : ว่าไงเนี่ย คิดนานจัง

[[ศาลาน้ำมนต์]] ขนม นม เนย : คู่ PK คือใครอะ

[[ศาลาน้ำมนต์]] King Storm : แมชชีน

ขนมเบิกตากว้าง เอาของยากมาให้ขนมแบบนี้เลยหรอ

[[ศาลาน้ำมนต์]] King Storm : เอ้อๆ ลืมบอก

[[ศาลาน้ำมนต์]] King Storm : ต้องชนะเท่านั้นนะ ถ้าแพ้ต้องเติมเงิน
เพิ่มอีกสองหมื่น รวมเป็นสามหมื่นบาทอะ

พูดเลือดพูดเนื้อกันชัดๆ

ขนาดพายุยังไม่เคยแข่งชนะแมชชีนเลยด้วยซ้ำ

และนั่นก็คือคนที่เหนือกว่าพายุในเซิร์ฟนี้ **แมชชีน (Machine)** คือนามแฝงในเกมของเขา บุคคลที่เป็นอันดับหนึ่งของระบบมาตลอด มีอาวุธร้ายกาจ มีแรงทำลายล้างมอนสเตอร์ระดับยากๆ ให้ตายภายในห้าวินาที แล้วก็ไม่เคย PK แพ้เลยสักครั้ง

แมชชีนได้รับฉายาจากทุกคนในเซิร์ฟว่า 'แมชชีน 3 นาที' เหตุผลที่คนอื่นเรียกเขาแบบนั้น ก็เพราะว่าเขาไม่เคยปล่อยให้คู่แข่ง PK มีชีวิตรอดเกินสามนาที

แมชชีนมีเลเวล 147 เท่ากับพายุ แต่ฝีมือของเขานั้น เรียกได้ว่า **ขั้นเทพ**

ขนมไม่เคยเจอแมชชีนเลยสักครั้ง พายุเคยเอาแมชชีนไปบินหาในเขตของกิลด์ว่าเขาเป็นประเภทที่ไม่ค่อยเดินเล่นในศาลาน้ำมนต์ ส่วนใหญ่แค่ถืออกินมาทำควอสต์กับเพื่อน PK กับคนอื่น พายุบอกว่าเขาทำตัวเหมือนเป็นคนดูแลเกมนี้ในคราบบุคคลธรรมดา

ขนมกลืนน้ำลายลงคอทันที

[[ศาลาน้ำมนต์]] ขนม นม เนย : ไม่

[[ศาลาน้ำมนต์]] King Storm : ก็แล้วแต่

[[ศาลาน้ำมนต์]] ขนม นม เนย : มีอย่างอื่นให้เลือกอีกไหม

[[ศาลาน้ำมนต์]] King Storm : ไม่มี

คนตัวขาวถอนหายใจเฮือกใหญ่ กลอกตาไปมาให้กับความเอาแต่ใจของพายุ ขนมคลิกเมาส์ไปที่ยอดเขาสูงเพื่อให้คาเร็กเตอร์ของตัวเองเดินขึ้นไปอยู่บนนั้น

บริจาค EXP ให้กิลด์ 500,000 ไม่มีปัญหา ถือว่าเป็นความผิดของขนมเอง

ที่ดันไม่ได้ล็อกอินเกมนาน

PK กับแมชชีน ก็เหมือนจะไม่ใช่ปัญหา แต่ห้ามแพ้ยกเลิกไม่ได้ด้วย เพราะนั่นหมายความว่าผมจะต้องเสียเงินให้กับกิลด์สามหมื่นบาท มันแทบจะเท่ากับค่าเทอมของผมเลย

[[ศาลาน้ำมนต์]] ขนม นม เนย : ถ้าเราชนะแมชชีน ขอไม่จ่ายเงินกิลด์ได้เปล่า

[[ศาลาน้ำมนต์]] King Storm : ได้ดี ไม่ต้องเสียอะไรเลย

[[ศาลาน้ำมนต์]] ขนม นม เนย : ถ้าเราชนะขอตกลงเพิ่มอีกได้เปล่า

[[ศาลาน้ำมนต์]] King Storm : ได้ดี ว่ามา

[[ศาลาน้ำมนต์]] ขนม นม เนย : ถ้าเราชนะ นายต้องซื้อชุดหินฟ้าทะเลลูนภาให้เรา

[[ศาลาน้ำมนต์]] ขนม นม เนย : ไม่ต้องมาอยู่กับเราอีก และช่วยถีบเราออกจากกิลด์ด้วย

[[ศาลาน้ำมนต์]] ขนม นม เนย : ไม่งั้นเราจะส่งอีเมลไปฟ้องเว็บมาสเตอร์ของเกมว่ามีกรูเอาเงินจากคนที่ไม่ได้ล็อกอินในวันแข่งขันสงครามกิลด์

ก็ถ้าเกมนี้มันเข้าออกกิลด์ตามอำเภอใจได้ ขนมคงกดออกจากกิลด์ไปนานแล้ว

ฝนตกอีกแล้ว

ตกตั้งแต่เย็นของเมื่อวาน จนกระทั่งเช้าก็ยังไม่หยุด โชคดีที่เมื่อคืนเพชรป่วนงานเสร็จ และถ้าไม่ได้หอดสปอตของกู๋ เช้าวันนี้คงไม่มีงานไปฟรีเซนต์

แต่ในความโชคดี ก็ยังมีความโชคร้ายอยู่ดี ขนมคิดผิดที่เมื่อคืนไม่ยอมอยู่ค้างกับเพื่อน เขากลับบ้านแถวสาทรก่อน ทำให้เช้าวันนี้ต้องฝ่าเม็ดฝนตัวเกือบเปียก แถมยังต้องมาเบียดคนบนชานชาลาบีทีเอสอีก

ห้องของเพชรกับกู๋สักรกเกินกว่าจะทำใจนอนลงได้ด้วยแหละ ถึงจะเป็น

ผู้ชายเหมือนกัน ง่ายๆ สบายๆ ไม่เรื่องมาก แต่สุดท้ายยังงั้นขนมก็สะดวกใจกับการนอนที่ห้องของตัวเองมากกว่า

ยืนบนคนเดียวในใจได้ไม่นานรถไฟฟ้าสกรีนหน้ามารีไอ้ เมาเร่รอบคันก็แล่นมาจอดตรงหน้า ขนมก็มมองนาฬิกาข้อมือ เจ็ดโมงสี่สิบห้านาที...กับมนุษย์เงินเดือนเกินครึ่งที่แออัดอยู่ในรถไฟฟ้ายาวนั้น

วันนี้มีเรียนเช้า ขนมเลี้ยงคนเยอะๆ ไม่ได้ แกรมฝนยังตกหนักอีก บ้านก็อยู่ไกลมหา'ลัยกว่าใครเพื่อน ถ้าพลาดชบวนนี้...มีหวังไปไม่ทันพีริเซนตังงานแน่ๆ

ประตูรถไฟฟ้าเปิดออก คนที่ยืนต่อแถวบนชานชาลารีบกรูเข้าไปในตัวรถ ทั้งที่ความจริงควรจะรอให้คนข้างในเดินออกมาหมดก่อน ขนมยืนอยู่เกือบท้ายสุดของแถว กว่าจะถึงคิว คนคงแทบล้นออกนอกประตูแล้ว

ขนมพยายามเบียดตัวแทรกเข้าไป มือซ้ายกำสายกระเป๋าเป้แน่น โทรศัพท์ไอโฟนรุ่นใหม่ล่าสุดที่ป้าซื้อให้เมื่อสามเดือนก่อนถูกกดแนบบอกตอนนี้จะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับสิ่งที่อยู่ในมือแล้วละ

รถไฟฟ้าปิดประตูสนิทและกำลังจะเคลื่อนตัวออก ส่งผลให้คนที่ขบวนนี้ทรงตัวกันไม่อยู่ เซไปมาเบียดดันกันจนแทบล้ม

ขนมเองก็ไม่ต่างกัน ภายโอบเอียง หน้าตาเหลอหลา ไม่มีที่ยึดเกาะอะไรสักอย่าง เพราะแม้แต่ห่วงไอโฟนของตัวเอง

เจ้าของร่างที่สูงเพียง 173 เซนติเมตร กำลังชวนเซ และคงต้องล้มอับอายขายขี้หน้าคนในขบวนแน่ๆ หากไม่ได้มีมือหนาของใครบางคนรั้งเอาไว้ซะก่อน

"ขอบคุณครับ"

ขนมพิมพ์เบาๆ เขากำลังงุ่นงายอยู่กับกระเป๋าเป้ที่ถูกคนในขบวนเบียดจนแทบหลุดออกจากไหล่ กระทั่งคนที่ช่วยขนมไว้คงจะรำคาญ ร่างสูง 186 เซนติเมตรจึงคว้ากระเป๋าของคนซุ่มซำมาสะพายไว้เอง

ขนมรู้ว่าเจ้าของร่างสูงที่ช่วยตนไว้ยังเป็นนักศึกษา เพราะเขาใส่เสื้อสีขาว แกรมหัวเข็มขัดของชายคนนี้ยังเป็นตรามหาวิทยาลัยที่ขนมเรียนอยู่ด้วยซะอีก

"ไม่เคยขึ้นปีที่เอสเซอร์"

น้ำเสียงทุ้มของร่างสูงดั่งขึ้น แต่ไม่ได้ดังจนคนรอบข้างหันมอง เสียงนั้น
ทำให้ขมเมยหน้าเพื่อดูว่าเขาเป็นใคร และจะตอบคำถามกลับไปด้วย แต่ก็ต้อง
กลืนลมหายใจ เบิกดวงตาคู่กลมๆ ของตัวเองทันที

สถาบันได้ไหมว่าขนมไม่ได้ตาฝ้า

คนตรงหน้าคือ...พีคลิน

พีคลิน เดือนมหา'ลัย ปีสี่ คณะดิจิทัลมีเดีย

คนที่หล่อๆ สูงๆ ขาวๆ...คนที่ขนมแอบปลื้มมากๆ

เขาอยู่ตรงหน้าขนมแล้ว!

02

In your eyes, and my heart

ระดับสายตาของเขา กับอัตราการเต้นของหัวใจของเรา

King Storm : แมชชีนรับคำท้าของนายแล้วนะขนม

King Storm : ขอให้ไม่ชนะ :)

ดูท่าพายุคงจะอยากให้ขนมเอาเงินสามหมื่นที่ใช้ทำอะไรได้หลายอย่าง
ไปจ่ายให้กิลด์มากสินะ

ไว้สาระดีจริง

เสียงถอนหายใจแรงดั่งขึ้น ปลายนิ้วเรียวระกอบกับเล็บสะอาดร้วคเคาะ
พื้นที่ว่างบนแล็ปท็อปเป็นจังหวะ ขนมเหลือบตามองผู้ที่กำลังนอนสลบอยู่บน
โซฟาในห้องเล็กๆ ที่เป็นส่วนย่อยของห้องสมุดอีกทีหลังจากจบพีรีเซนต์
แอร์เย็นๆ ส่งผลให้เพื่อนเข้าสู่ห้วงนิทราอย่างสบายใจ

ขนมเหลือบตามองนาฬิกาบนหน้าจอลแล็ปท็อปไปพลางๆ ยังไม่ถึงเวลา
PK หรือก แต่เขากลับรู้สึกตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก

แมชชีนขึ้นชื่อของความเก่งกาจ ไม่มีใครรู้ว่าชื่อจริงๆ ของเขาคืออะไร
ไม่มีใครรู้ว่าเขาเป็นใคร หน้าตาแบบไหน ทุกคนรู้จักเขาเพียงแค่คาแร็กเตอร์
ชายหนุ่มธรรมดาแต่สง่างาม ฝีมือการประลองในแต่ละครั้งทรงอำนาจเหนือใคร
"ใจเย็นดิหนม"

ขนมยกมือลูบอกข้างซ้ายเบาๆ ต่อให้รู้ดีว่าตัวเองมีฝีมือพอเทียบชั้นได้
แต่การรวีวนิ้วลงบนแป้นคังไม่รวดเร็วเท่าแมชชีน

PK ครั้งนี้ ตายเป็นตาย

"มึงจริงจังเกินไปเปล่าหนม เหงื่อแตกทั้งๆ ที่ห้องนี้หนาวจะตายเนี่ยนะ"

เพชรหัวไก่ทอดเข้ามา ความจริงห้องนี้มันมีไว้สำหรับให้นักศึกษาประชุมวางแผนทำงาน หรือปรึกษาเรื่องเรียน แต่ด้วยความสามารถของเพชรนั้นแหละ ห้องสำหรับการศึกษาก็เปลี่ยนเป็นห้องทานอาหารดีๆ นี่เอง

"อู๋ มากินไก่อีกกัน"

ขนมเรียกเพื่อนที่นอนอยู่บนโซฟา อู๋หรือตามอง พอเห็นว่าเป็นของโปรดก็รีบพุ่งเข้าไปใส่ ขนมพับแฉับที่อปเก็บใส่กระเป๋ามีเวลาอีกราวชั่วโมงเศษกว่าจะถึงเวลาแข่ง เขาขอกินไก่อีกพลังไว้สำหรับ PK เย็นนี้ดีกว่าจะสนใจข้อความไร้สาระของพายู

"วันนี้มึงลือกอินเกมดิอู๋ ขนมมันจะ PK กับแมชชีน"

เพชรพูดทั้งๆ ที่ปากยังเคี้ยวไก่อ

"เอาจริงดิ? ถ้าแพ้ทำไง" อู๋ถามขึ้น

"ไม่ทำอะไรหรอก เราจะไม่แพ้"

"ว้าว น้องหนมมันใจอะไรขนาดนี้"

ขนมยกไหล่ ไม่มีทางแพ้หรอก ไม่สิ อาจจะไม่แพ้ก็ได้ นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มกลอกไปมาอย่างประหลาด คิดเรื่องเย็นวันนี้ที่ไร ฐิติก็ร้อนๆ เหงื่อออกทุกที

"ทำไมช่วงนี้กูเจอพีคลินบ่อยจังวะ"

ห้องที่พวกเขากินไก่อีกกันอยู่ตอนนี้เป็นห้องกระจกใส ทำให้มองเห็นห้องสมุดที่มีนักศึกษาเดินสวนกันไปมาชัดเจน

เสียงทักของเพชรทำให้ขนมค่อยๆ ละสายตาจากถังไก่อ ประโยคคำถามเชิงบอกเล่าเมื่อครู่สร้างความสงสัย

จริงอย่างที่เพชรบอก พีคลินมักไม่ค่อยปรากฏตัวในรั้วมหาวิทยาลัยสักเท่าไรหรือนักศึกษาปีสี่ที่มองเห็นอนาคตสดใสอยู่ใกล้แค่เอื้อมก็เริ่มขยับขยายงานทำก่อนเรียนจบมากกว่าเข้าเรียน

พีคลินก็เป็นหนึ่งในนั้น เพียงแค่ว่าเขาไม่ต้องเดินทางมาให้รุ่นวาย เพราะด้วยความสามารถระดับสูงกับพื้นฐานทางบ้านที่มีฐานะดีส่งผลให้พีคลิน

สามารถสานต่อและต่อยอดธุรกิจของครอบครัวได้ แม้ว่างานจะไม่ค่อยตรงกับสายที่เรียนมาก็ตาม

"มาทำงานส่งอาจารย์หรือเปล่า พวกพี่เขาใกล้จบแล้วนี่หว่า"

ขนมพิมพ์คำตอบ ตายังแอบเหลือบมองกลุ่มพี่คลิน รุ่นพี่หนุ่มหล่อเดินผ่านหน้าห้องพวกเขา แต่พี่คลินคนเดียวก็ทำให้รู้สึกถึงอานุภาพความหล่อแผ่ทั่วกระจายทั้งห้องสมุด

ห้องข้างๆ กันยังว่าง และไฟห้องที่ว่างก็ถูกเปิดสว่างเมื่อรุ่นพี่หนึ่งในนั้นแตะคีย์การ์ดลงบนประตู...แอร์ทำงานอัตโนมัติทันที กลุ่มนักศึกษาหนุ่มสาวชั้นปีที่สี่เดินเข้าไปในห้องทีละคน จนกระทั่งประตูห้องถูกปิด

เพราะกระจกบานใสไม่มีม่านกั้นระหว่างห้อง เลยเห็นได้ชัดเจนเกินกว่าที่จะแอบส่อง หรือบางทีขนมอาจจะปล่อยให้สายตาของตัวเองแสดงความรู้สึกอยาก رؤ้ออยากเห็นมากไป จึงส่งผลให้พี่คลินที่กำลังนั่งลงบนเก้าอี้เงยหน้าสบสายตากับรุ่นน้องที่อยู่ห้องข้างๆ

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มของพี่คลินจับจ้องใบหน้าเนียนใส เพียงระยะห่างกันแค่กระจกกัน ขนมกลับไร้เรี่ยวแรงเคลื่อนไหวเสียดื้อๆ ร่างกายก็พานิ่งเกร็งดวงตาของคนทีแอบมองในตอนแรกเล็กลึก

ขนมโดนพี่คลินสะกดด้วยสายตานิ่งๆ ไปแล้ว

เป็นช่วงเดียวกันกับที่ขนมกลั่นลมหายใจ ก่อนพรูออกเสียงดังเมื่อพี่คลินยอมละสายตา ชายหนุ่มรุ่นพี่หันไปสนใจกระดาษเอกสารในมือของกลุ่มเพื่อนที่มาด้วยกัน

"แมชชีนออนเกม" อุ้ดอะลึนเบาๆ หลังจากที่ถูกประโยคบอกเล่าเสร็จ ยิ้มเล็กน้อยเมื่อเห็นขนมที่นั่งอยู่ตรงข้ามมีอาการตอบโต้

ขนมไม่สนใจไปตรงหน้าแล้ว เขาหยิบแบล็บที่ขี้ออกจากกระเป๋าเปิดเครื่องแล้วล็อกอินเข้าเกม "มีแมชชีนเป็นเพื่อนหรือ"

"อือ" อุ้ดงักหัวหงิกๆ มือขวาก็รวดคลิกเมาส์เมามัน "ให้กูทักไปอ้อนวอนขอให้เขาแพ้ให้มึงไหมหนม"

"ไม่ต้องยุ่ง"

สุดท้ายคนที่หวังดีก็ถูกมองตาขวาง คู่เกาหัวแรงๆ ก่อนจะยื่นใบหน้า
แทบขีดหน้าจ่อ

ขนมไม่ต้องการความช่วยเหลือจากใครเพราะเชื่อมั่นในฝีมือของตัวเองดี
แม้ว่าจะพอรู้ชะตากรรมของตัวเองอยู่บ้างก็ตาม

แสงแห่งชัยชนะมันริบหรี่ สลัวๆ ยังไงก็ไม่รู้

พอมองไปห้องข้างๆ อีกที ไฟในนั้นก็ดับมืดแล้ว ม่านถูกดึงปิดบัง
แสงอาทิตย์ บนจอโปรเจกเตอร์ฉายภาพสามมิติสวยงาม ขนมเดาว่า
ภาพเคลื่อนไหวบนจอคงเป็นโปรเจกต์จบการศึกษาของพวกเขาที่นี่ ซึ่งแน่นอนว่า
หนึ่งในนั้นต้องเป็นฝีมือของพีคลินด้วย

จะให้นิยามพีคลิน ที่พ่วงตำแหน่งเดือนมหา'ลัย และไม่ได้มีดีแค่หน้าตา
ยังไงดีล่ะ

ทั้งหล่อ รวย กิริยาสุ่มพร้อมก้าวเป็นผู้ใหญ่เต็มวัย แถมยังเรียนเก่ง
อีกต่างหาก

เขาเป็นว่าพอมีเวลาสักสามชั่วโมงใหม่ ขนมจะได้ร้ายความเพอร์เฟกต์
ของพีเขาให้ฟัง

และที่สำคัญมากๆ นอกเหนือจากความเพอร์เฟกต์ก็คือ...

พีคลินสามารถทำให้ผู้ชายตัวเล็กๆ อย่างขนมเหลียวหลังมองและ
ผลอยิ้มได้ตั้งแต่แรกพบ

King Storm : ขนม อยู่เปล่า

ขนม นม เนย : ว่า?

King Storm : ซ้อมกับเราไหม

ขนม นม เนย : ไม่เป็นไรอะ ชอบใจ

ขนมส่งไอคอนยิ้ม

ในเกมดูเป็นมิตร แต่ความจริงกำลังนั่งเบะปาก พายุคุณถูกเขาออกนอกหน้า
ซ้ำยังเสนอตัวเข้าช่วยเหมือนหวังดี แต่ความจริงเยาะหยัน

เฮอะ! ปานนี้พายุคนนั่งหัวเราะอยู่ คิดว่าตัวเองถือไฟเหนือกว่าแหงๆ

King Storm : สงสัยแมชชีนมาดูสารรูปคู่แข่งอะ 555

"เสื้อผ้าแมชชีนอย่างเท" เพชรพูดทั้งๆ ที่ในปากยังเคี้ยวไก่ ชะโงกหน้า
ขออาศัยจอแล็ปท็อปของอู๋เพื่อสอดส่องสถานการณ์ "เขามาหาหมิงอ๋อหนม?"

"จะไปรู้หรือไง" ขนมหืมพาดตอบ นั่งทำหน้าหงอยพลางแอบมอง
คาแร็กเตอร์ที่ดูสง่างามของคู่ต่อสู้ไปด้วย

เท่ากับที่เพชรบอกจริงๆ นั่นแหละ ตัวละครของแมชชีนเป็นผู้ชายธรรมดา
ที่ไม่มีเครื่องประดับเหมือนตัวละครอื่นๆ

แมชชีนกับชุดสีดำยาวเย็นนิ่งๆ

คาแร็กเตอร์ในเกมดูแข็งแรงและเพอร์เฟกต์มากๆ ขนมหมองคู่ต่อสู้
ผ่านหน้าจอ ในขณะที่คาแร็กเตอร์ของตัวเองยังนั่งแก่วงขาเล่นน้ำอยู่ที่
ริมลำธาร

แมชชีนเคลื่อนไหวเล็กน้อยหลังจากยืนนิ่งมานาน แต่เป็นการเคลื่อนไหว
ที่ใครก็รู้ว่ามันคือการเล็งตัวคาแร็กเตอร์ของคนที่ยากแฮตด้วย คนอื่นๆ
ในศาลาน้ำมนต์เริ่มพิมพ์ข้อความซุบซิบแบบใจแจ้ง บ้างก็ว่าแมชชีนอาจจะ
หักแฮตไปขู่ขนม หรือบ้างก็ว่าเป็นการหักทายธรรมดา

แต่ไม่มีใครรู้เลยว่า...ความจริงแล้วแมชชีนกับขนมคุยอะไรกัน

King Storm : เตรียมตัวได้แล้วขนม

ขนม นม เนย : เรียบร้อยแล้ว

Machine : ขนม

Machine : ผมมีเรื่องอยากถาม

Machine : คุณไม่ได้ถูกบังคับมาแข่งใช่ไหม

ขนมวางเรียวนิวค้ำไว้บนแป้นพิมพ์ ดวงตาสีน้ำตาลมีประกายวูบไหว

ริมฝีปากสีชมพูธรรมชาติเผยออกจากกัน คนที่ถูกคู่ลงสนาม PK ทักแชตมา
เอียงใบหน้าเล็กน้อย

แปลกใจที่กล่องข้อความของตัวเองดีขึ้น แปลกใจที่แมชชีนอยากพูดคุย
ด้วย

ดวงตาที่กำลังจับจ้องหน้าจอแล็บที่ออปอยู่กลับเปลี่ยนจุดโฟกัสไปยัง
ห้องข้างๆ ก่อนจะสะดุ้งเบาๆ เมื่อพบว่าตัวเองกำลังถูกมองอยู่ก่อนแล้ว

ขนมอ้าปากค้าง...พีคลินมองขนมทำไม

และในเพียงแค่วันที่ พีคลินก็ละลายตาไปสนใจหน้าจอ MacBook
เหมือนเดิม

ขนมไม่ได้ตั้งใจมองหรือกนะ ถ้าก่อนหน้านั้นไม่รู้สึกละเหมือนกับว่า
กำลังถูกจ้องอยู่

แล้วก็จริงๆ ด้วย

ถูกมอง ถูกจ้องจ้องๆ เลยละ

พอตึงสติกลับใส่ร่างตัวเองได้ ขนมก็สายหัวเบาๆ ไล่สายตาต่างๆ ที่ถูกส่ง
มาจากคลินเมื่อครู่นี้ออกไป ยอมรับว่าจู้ๆ หัวใจก็เต้นแรงแบบไม่มีสาเหตุ หรือ
บางที่อาจจะมีสาเหตุ แต่ขนมพยายามไม่สนใจมากกว่า

เพราะเมื่อสนใจแล้วจะเกิดอาการที่ใครหลายคนก็เป็นกันบ่อยๆ...
อาการที่เรียกว่า*คิดไปเอง*

Machine : ยังอยู่หรือเปล่า

แชตดีขึ้นอีกรอบ และคราวนี้มันเตือนให้เรียวนิ้วรีบิ้วแป้นตอบ
ข้อความกลับ

ขนม นม เนย : อยู่ๆ อยู่ครับๆ

คาแร็กเตอร์ของขนมลุกขึ้นจากพื้นหญ้าริมลำธาร ปิดเศษดินออกจาก

ชุดสี่ขาเบาๆ หันหน้าไปทางทิศที่ชายชุดดำร่างสูงส่ง่ายืนอยู่

ระยะทางห่างไกลกันราวๆ หกเมตร ขนมหิดลว่าจะยืนห่างจากเขาแบบนี้ต่อไป แต่สุดท้ายมือเจ้ากรรมก็เผลอคลิกเมาส์ ส่งผลให้คาแร็กเตอร์ของตัวเองวิ่งเข้าไปหาแมชชีนอย่างรวดเร็ว และเมื่อหยุดอยู่ตรงหน้า ชายชุดดำนำเกรงขามก็ถอยหลังสร้างระยะห่างหนึ่งก้าว

"มีวิ่งไปหาเขาทำไมวะ" อุ๊หัวเราะไปพร้อมๆ กับเพชร ในขณะที่ขนมหิดลหน้าเหวอ

แน่นอนว่าขนมหิดลกลายเป็นประเด็นให้คนในเซิร์ฟนี่ซุบซิบอีกครั้ง เพราะตัวเองดันวิ่งเข้าไปหาคู่ต่อสู้ แถมคู่ต่อสู้คนนั้นกลับถอยห่างราวกับรังเกียจ

[[ศาลาน้ำมนต์]] ซิงใหญ่ : นี่คืออะไร น้อง ขน. วิ่งไปหาแมชชีนทำไมอ่า

[[ศาลาน้ำมนต์]] เดี่ยวแดงเดี่ยว : สงสัยไปขอความเมตตาจากแมชชีน

แน่นอนวลเลย

[[ศาลาน้ำมนต์]] FonFon khon narak : โหยหา~ ความรักความเมตตา~

King Storm : 5555 ถึงกับไปขอร้องเลยอ้อขนม?

"ไม่ได้ตั้งใจวิ่งไปสักหน่อย มือมันพลาดไปกดโดนต่างหาก"

"ป่านี่คนเขาคิดว่ามึงติดสินบนแมชชีนละมั้ง" เพชรโยนกระดุกไถ่ลงถึงขยะ เข็ดมือก่อนขยับไปนั่งประจำที่ เปิดแล็ปท็อปแล้วล็อกอินเข้าไปดูสถานการณ์ในเกมบ้าง

Machine : ว่างตอบคำถามผมหรือยัง

ขนมสะดุ้งอีกครั้ง ลืมคำตอบ ลืมคำถามไปหมดแล้ว อีกลอยางสถานการณ์ในตอนนี่ไม่เหมาะที่จะมาตอบอะไรทั้งสิ้น

เมื่อรู้ว่าตัวเองตกเป็นขี้ปากของคนอื่น สมมงที่ถูกสั่งให้แก้หน้าในเวลาคับขันจึงเกิดประกายแสงไฟขึ้น ขนมหิดลก็มึนรัย ก่อนกดส่งเลือดที่ตัวเอง

สะสมเอาไว้ทั้งหมดให้คุณต่อสู้

[[ศาลาน้ำมนต์]] **ขนม นม เนย มอบเลือด 30 แคปซูลให้ Machine**
เป็นของขวัญ

[[ศาลาน้ำมนต์]] เดี่ยวแดงเดี่ยว : เอาวะๆ น้องนมไม่ได้มาเล่นๆ

Machine : ขอขอบคุณ

ขนม นม เนย : แหะๆ

กดส่งไอคอนยิ้มน่ารักอีกครั้ง ตอนนี้คนในเซิร์ฟชั่นชมขนมว่าเป็นผู้กล้า
 แข็งแกร่ง ไม่ใช่คนขี้ขลาดที่ไปอ่อนวอนหรือโยยหาความรักความเมตตาจาก
 แมชชีน

แต่เป็นผู้กล้าที่มอบเลือดสำหรับชุบชีวิตให้คุณต่อสู้ต่างหาก

Machine : ยังไม่ได้ตอบคำถามผมนะ

ขนม นม เนย : อ่า

ขนม นม เนย : ถามอีกรอบได้เปล่าครับ ลืมแล้ว

Machine : คุณเต็มใจมา PK กับผมหรือเปล่า

ขนม นม เนย : อ้อ ครับๆ เต็มใจๆ

ถูกบังคับแบบไม่มีทางเลือกมากกว่า ขนมนั่งสายหน้า กุมมือภาวนา
 ขอให้แมชชีนเชื่อ

ขนม นม เนย : แข่งชนะจะได้ชุดแพงๆ ด้วยครับ

Machine : โอเค

ขนมรู้สึกทุกอย่างตอนนั้นมันอัดอัด มวนท้องไปหมด แมชชีนยื่นซาใส่
 ผ่านตัวอักษร ห้องกระจกที่เปิดแอร์ยี่สิบเจ็ดองศากลับเย็นเยือกราวกับ

อยู่บนภูเขาหิมะ พอมองผ่านกระจกก็ยังพบกับสายตาคู่เดิมของพีคิลิน
ที่จ้องมองเป็นระยะๆ อีกต่างหาก

Machine : ฉันเริ่มเลยใหม่ ผมต้องรีบไปทำอย่างอื่นต่อ

ทำไมแมชชีนต้องรีบด้วย!

ขมนึงอีกครั้ง รู้สึกหายใจไม่ทั่วท้อง เก็บสีหน้าไม่อยู่ แต่ก็พยายาม
บอกตัวเองว่าอย่าสติแตกไปมากกว่านี้

มือที่วางบนแป้นพิมพ์เย็นเฉียบแต่มันกลับขึ้นเหงื่อ ขนมนั่นใจทันที
เลยว่ามันคืออาการของคนที่กำลังหวาดกลัว

"แมชชีนชวอน PK ตอนนี้อยู่อะ"

"ยังไม่สี่โมงเลย จะรีบไปไหนวะ"

ขนมได้ยินเสียงของเพชร ตอนนี้คนในศาลาน้ำมนต์เยอะจนต้อง
ปรับค่าน้ำจ่อความละเอียดพื้นหลังในเกมให้ลดลงเพื่อลดอาการน้ำจ่อ
กระทึก

[[ศาลาน้ำมนต์]] แฟนแพตตี้ที่ไม่ใช่แดนวรวะ : พนันใหม่จ๊ะ เอาชุดเกราะ
จากป่าหือลึบหลี่ซิมฟูไปเลยถ้าน้อง ขน ชนะ

[[ศาลาน้ำมนต์]] เดี่ยวแดงเดี่ยว : น้องขนมไม่ชนะหรอก ข้ามียาวิเศษ
จากป่าพันปี เอาไปเลยลึบขวดฟรีๆ ถ้าแมชชีนชนะ

[[ศาลาน้ำมนต์]] หากคนมาตีด้วยกัน : *บนจำ* ถ้าแมชชีนชนะ แจกเงิน
500 บาท ขอคนมีกสิกรเท่านั้นคะ

Machine : ถ้าคุณไม่วางก็ไม่มีอะไร

ขนม นม เนย : วางครับๆ พอดีลายตาอะ แซดเต็มไปหมดเลย

ขนม นม เนย : เริ่มเลยก็ได้ครับ

[[ศาลาน้ำมนต์]] *Machine* ส่งคำขอร้อง PK กับ ขนม นม เนย

[[World]] *Machine* ส่งคำขอร้อง PK กับ ขนม นม เนย

[[ศาลาน้ำมนต์]] ขนม นม เนย ตอรับคำขอร้อง Machine แล้ว
โปรดเป็นกำลังให้ศึกครั้งนี้ด้วย!

[[World]] ขนม นม เนย ตอรับคำขอร้อง Machine แล้ว โปรดเป็นกำลัง
ให้ศึกครั้งนี้ด้วย!

"หนม! มีง! ให้เลือดเขาไปหมดขนาดนั้น ถ้าตายไม่มีโอกาสฟื้นเลยนะเว้ย"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)